

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologiæ Speculativæ Scholasticis Prælectionibus Et Exercitiis Accommodatæ Libri IV

Haunold, Christoph

Ingolstadii, 1678

Contr. IV. Quo sensu dicenda sit Voluntas Christi fuisse semper conformis
voluntas divinæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82733)

327. Bene autem advertit P. Elparza, huiusmodi passionem caruisse in Christo triplici imperfectione, seu potius vi nocivâ, quam in nobis exercent. Primò enim nos inclinant æquè ad inhonestam ac honestam, Christum ad sola honesta. Secundò in nobis sæpè prævertunt rationem, & sunt motus primò primi, non item in Christo. Tertiò in nobis turbant usum rationis, & suâ vehementiâ ita debilitant animam, ut non possit quietè rebus supernaturalibus & æternis attendere ut ratio vellet, non item in Christo, ob plenum Dominium partis superioris.

Econtra illos defectus Christus non assumpsit, qui ad Finem Redemptionis non conduxisse, quin potius obfuisse, ut est Ignorantia, Error, Peccabilitas, Fomes.

CONTROVERSIA IV.

Quo sensu dicenda sit Voluntas Christi fuisse semper conformis Voluntati divinæ.

Certum est 1. ex SS. litteris, in aliquo sensu voluntatem Christi fuisse semper conformem voluntati Patris Psal. 39. *Ut facerem voluntatem tuam, Deus meus volui.* Joh. 4. *Meus cibus est, ut faciam voluntatem ejus qui misit me.* Joh. 8. *Ego quæ placita sunt ei facio semper.* Joh. 6. *Quia descendit de Cælo, non ut faciam voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me.* Ratio etiam à priori ex dictis redditur. CHRISTUS fuit Beatus: ergo habuit quod voluit, & nihil peccaminosè voluit, juxta celebrem definitionem S. Augustini lib. 1. de Trinit. c. 5. sed non habuisset, quod voluisset, si contra divinam voluntatem efficacem aliquid voluisset: ergo in aliquo sensu semper voluit, quod Deus voluit. Eadem veritas habetur in 6. Synodo art. 4. in Epist. Agathonis Papæ. *Predicamus duas naturales Voluntas non contrarias (juxta quod impij asserunt heretici) sed sequentem ejus humanam voluntatem, & non resistantem vel reluctantem, sed potius subiectam divinæ ejus atque omnipotentis voluntati.*

Certum tamen nihilominus è contrario est, habuisse Christum in aliquo sensu voluntatem contrariam Voluntati Dei. Matth. 26. *Veruntamen non sicut ego volo, sed sicut tu.* Luca 22. *Non mea sed tua voluntas fiat.* Vnde S. Augustinus ex hoc fundamento ostendit contra Hereticos, in Christo fuisse non solum divinam, sed etiam humanam voluntatem. Ut ergo constet, quomodo hæc sint concilianda, & quâ cautelâ in hoc puncto loquendum sit;

328. Advertendum est 1. Voluntatem aliquando accipi pro appetitu sensitivo; magis tamen communiter & propriè, pro Voluntate rationali & spirituali. Appetitus sensitivus fertur in objectum prout est sensibile, & sensibus gratum vel ingratum, dirigiturque à cognitione solius

Bonitatis vel malitiæ physice, & nullo modo comparante hoc Bonum cum approbatione vel improbatione Dei, seu Legis Superioris. Hæc autem sit, hunc appetitum ferri in sum objectum semper eodem modo, sive sit prohibitum, sive licitum. Quapropter non est absurdum, imò necessarium, concedere in Christo huiusmodi appetitum aliquo modo adversantem divinæ voluntati, quatenus Deus voluit Christum ex modico sensum habere causam meriti, quod tamen non fuisset, si appetitus non refugisset.

329. Advertendum 2. Appetitum seu voluntatem rationalem posse subdividi in Appetitum necessarium, & Appetitum electivum. Quodcumque enim proponitur voluntati aliquod objectum bonum, necessariò & naturaliter elicit voluntas actum simplicis complacentiæ, quod provenit omnem deliberationem & electionem: & econtra si proponitur malum, elicit actum displicentiæ, & in his dicitur voluntas agere per modum Naturæ, & sæpè per complacentiam ferre in prohibita, & per displicentiam in ea que præcepta sunt.

Advertendum 3. Respectu Christi Deum nihil voluisse Voluntate signi præceptivâ, hoc est, inductivâ obligationis in conscientia, ut supra dictum est: Habuit tamen Deus voluntatem signi consultivam, seu danem consilium, & hæc defacto Christus ex morali necessitate semper se conformavit quoad voluntatem superiorem obsequivam ac liberam.

330. Advertendum 4. Præter voluntatem Signi dari in Deo etiam voluntatem Beaplativâ, quâ Deus aliquid efficaciter vult, & nemo potest ejus voluntati cum effectu resistere. Vnde qui sciens talem voluntatem Dei, vellet contrariari, vel esset stultus, vel Blasphemus, quorum neutrum poterat cadere in Christum.

331. Advertendum 5. Conformitas Voluntatis humanæ cum divina nihil penitus absolute, si quid velimus solum sub conditione hæc: si voluntati divinæ non sit contrarium. Nam hac ratione, esto materialiter possumus velle aliquid, contra contrarium vult Deus, formaliter tamen voluntas id quod vult Deus, quia volumus Penetrationem illius. Pari modo non obstat conformitas cum voluntate divinæ, si Voluntas divinæ solum est conditionata, hoc est, quâ Deus aliquid vult sub conditione, seu pro casu quo homo non occurrat illum ad aliud volendum. Sic Ninivæ propter operibus impetrarunt Civitatis conservationem, quam Deus conditionatè constituit subverti. Quapropter diffinitio libera & victoria non solum videtur contingere, quando quis, quantum in se est, si posset, vellet impedire ne fieret quod Deus absolute vult: vel (quod frequentius contingit) quando quis ægrè fert, Deum aliquid velle, & vellet Deum id non voluisse: v.g. quando parentes immoderatè conqueruntur de immatura morte aut morbo filiorum, tamen sciant, non nisi Deo volente id accidisse. Et hæc diffinitio

mitat, utpote peccaminosa, non poterat inesse Christo.

332. Quapropter constat, quoad solum appetitum sensitivum, & quoad simplicem complacentiam vel displicentiam potuisse Christum ha-

bere actus contrarios voluntati divinae, qui tamen ipsi non fuerunt obiective mali, & poterant liberè à Christo admitti; & hac ratione conciliantur ea quae pro ratione dubitandi adducta fuerunt.

CAPUT VII.

DE PRÆMIIS MERITORUM CHRISTI. CONTROVERSIA I.

Virum Incarnatio, quoad substantiam spectata, fuerit primum alicujus Meriti.

Supponendum est contra Origenem, Animam Christi non praexistisse tempore, ante unionem cum corpore & Verbo: item contra Photinum & Nestorium, hunc hominem Jesum, non praexistisse tempore, antequam uniretur Verbo. Luc. 1. *Quod nasceretur ex te sanctum, vocabitur Filius Dei.* quae verba semper intellexit Ecclesia, quod in primo instanti conceptionis fuerit illa Humanitas unita Verbo, & ille Homo fuerit Filius Dei. Hoc supposito

333. Difficultas praesens duplex est, alia circa ipsam Substantiam Incarnationis, alia circa circumstantias, & quaritur, An & Quomodo potuerint esse Praemium Meritorum Christi. Procedit autem quaestio imprimis de potentia ordinaria; hoc est, de connaturali modo operandi & premiandi, & deinde de potentia absoluta. Procedit item quaestio de Merito condigno, & de merito congruo: denique procedit de merito habente se ad primum ordinario modo, hoc est, tanquam causam moralem illius, vocaturque meritum attractivum; & de merito non habente se tanquam praexistens ad primum, sed potius inverso modo, ita ut Meritum esset posterius praemio, vocaturque Meritum compensativum, vel Compensationis, vel Meritum in Spe. Hoc genus Meriti daretur, quando primum jam esset anticipatum: v. g. si quis militi daret gladium ad generose pugnandum, ita ut gladius sit illius primum, eo quod à premiante praevideatur bene usus gladio. Vno verbo, sicut potest merces pro labore solvi antecedenter ad laborem, licet ordinariā viā solvatur post laborem, ita non repugnat primum solvi ante meritum existens, sed intuitu & spe certā meriti: est enim maxima similitudo inter Mercedem & Praemium, & hoc solum est discrimen, quod Merces ex pacto solvatur, & inducat obligationem vel laborandi, vel acceptam mercedem restituendi; Praemium

autem non solvitur ex pacto, sed liberalitate; quamvis haec diversitas non semper attendatur, sed saepe confundantur; nam ipsa S. Scriptura saepius utitur nomine *Mercedis*, quando loquitur de Praemio, & Deus ipse dicit: Ego sum Merces tua. Hoc genus Meriti compensationis agnovit P. Aegidius Conink de actibus Supernaturalibus d. 8. quae est de Merito, dub. 7. à n. 116. ejusdem obiter mentionem facit Lugo d. 27. de Incarn. s. 3. n. 35. Ruiz de Montoya diff. 6. de Praedest. sect. 2. n. 14. Acerrimè illud propugnauerunt aliquoties duo primarij Professores, ut narrat Oviedo, quorum vnus fuit Collegij Complutensis P. Joannes Antonius Vfon. Tandem hoc meritum Compensationis asserit P. Theophylus Raynaudus. ejusdem Meriti patronum se ostendit Hispanus Recentior, saepius jam adductus, qui hic supponit ex dicendis de Merito, quod Principium Meriti possit de potentia absoluta cadere sub Merito, unde dedit, posse aliquem de potentia absoluta mereri de condigno primam Gratiam, prout etiam sentit Conink, innixus Merito compensativo. Novissimè illud agnoscit P. Didacus Avendanno infra citandus. Haec praemittere volui, ad parandam viam illis, quae infra dicturus sum circa Merita progenitorum Christi, eorumque praesuppositione aut dependentia à Meritis Christi. Nunc

334. Dicendum est primò. Christus non meruit, nec mereri potuit, merito condigno antecedente, Unionem hypostaticam. Probatur. Merita Christi acceperunt suam dignitatem ab ipso Verbo unito: ergo vnio hypostatica non potuit esse primum posterius meritis. Probatur Conseq. Praemium posterius meritis condignis praesupponit merita ut dignificata: ergo merita praesupponebant Unionem hypostaticam: sed non potest idem esse prius & posterius naturā respectu ejusdem, ut ex Philosophia suppono: Ergo, &c.

335. Di-

335. Di-